

I. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA SĂ IA MÂNIA LUI DUMNEZEU ASUPRA LUI

„Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris:
«Blestemat este oricine este atârnat pe lemn.»“
Galateni 3.13

„Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu.“
Romani 3.25

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.“
1 Ioan 4.10

Dacă Dumnezeu nu ar fi *drept*, atunci Fiul Său n-ar fi *trebit* să sufere și să moară. Și dacă Dumnezeu nu ar *iubi*, atunci Fiul Său nu ar fi *trebit* să sufere și să moară de *bunăvoie*. Dar Dumnezeu este *drept* și *iubitor*. De aceea, în dragostea Sa, El Însuși este gata să împlinească cerințele dreptății Sale.

Legea lui Dumnezeu cere: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul Tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“ (Deuteronom 6.5). Însă noi toți am iubit mai mult alte lucruri. Exact aceasta înseamnă păcat – și anume, să nu dai onoare lui Dumnezeu, preferând mai mult alte lucruri și preocupându-te cu dragoste de ele. De aceea Biblia spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). Noi glorificăm ceea ce ne face mai mult plăcere. Aceasta nu este un păcat mic, căci nu este săvârșit împotriva unei autorități mici. Gravitatea unei jigniri crește odată cu demnitatea celui jignit. Creatorul universului este demn de stimă, venerație și credințioasă absolută. De aceea nu este un lucru neînsemnat, dacă se neglijează să-L iubim – este înșelătorie. Prin aceasta Dumnezeu va fi disprețuit și fericirea omului va fi distrusă.

Deoarece Dumnezeu este *drept*, El nu trece cu vederea acest păcat. El are o mânie sfântă față de păcat. Păcatul merită să fie pedepsit, și El a spus clar aceasta: „Căci plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23). „Sufletul care păcătuiește, acela va muri“ (Ezechiel 18.4).

Peste toate păcatele este un blestem sfânt, dar nu ca să pedepsească, pentru că aceasta ar fi nedrept. Aceasta ar face ca Dumnezeu să fie dezonorat și o minciună ar stăpâni lumea. De aceea Dumnezeu spune: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă»“ (Galateni 3.10; Deuteronom 27.26).

Dar dragostea lui Dumnezeu nu se limitează la blestemul care este asupra tuturor oamenilor păcătoși. El nu este mulțumit să arate numai mânie, cu toate că El este sfânt. De aceea Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu, care a luat mânia Lui asupra Sa și a devenit blestem pentru toți care se încred în El. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi“ (Galateni 3.13). Acesta este înțelesul cuvântului „jertfă de ispășire“ din versetul biblic citat la început (Romani 3.25). Exprimă faptul că mânia lui Dumnezeu a fost înlăturată, prin faptul că El a dat un Înlocuitor. Acest Înlocuitor a fost dat de Dumnezeu Însuși. Înlocuitorul, Isus Hristos, nu anulează mânia, ci o îndepărtează de la noi, prin faptul că a luat-o asupra Lui. Mânia lui Dumnezeu este dreaptă și ea nu a fost retrasă, ci revărsată.

Nu vrem să tratăm cu ușurătate pe Dumnezeu și nici să desconsiderăm dragostea Lui. Niciodată nu vom avea venerație față de dragostea lui Dumnezeu, dacă nu vom ține seama de consecințele păcatului și de dreptatea mâniei Lui față de noi. Dar dacă prin harul Lui devenim conștienți de nedemnitatea noastră, atunci vom privi la suferințele și la moartea lui Hristos și vom spune: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca *jertfă de ispășire* pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4.10).

2. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ FACĂ BUCURIE TATĂLUI SĂU CERESC

„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință.“
Isaia 53.10

„... după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.“
Efeseni 5.2

Isus nu S-a luptat în cer cu Tatăl Său mânios, ca să-I smulgă biciul din mână. El nu L-a constrâns să fie îndurător cu omenirea. Moartea Sa nu a fost o aprobare silită a lui Dumnezeu, ca să fie indulgent cu păcătosul. Nu, ceea ce a făcut Isus atunci când a suferit și a murit, a fost ideea Tatălui. A fost o strategie uluitoare, care a fost plănuită înainte de crearea lumii, și anume atunci când Dumnezeu a văzut și a făcut planul istoriei lumii. De aceea Biblia vorbește despre Dumnezeu astfel: „hotărârea Lui și Harul care ne-a fost dat în Isus Hristos înainte de veșnicii“ (2 Timotei 1.9).

Chiar și în scrierile iudaice a fost descoperit acest plan. Profetul Isaia a prorocit despre suferințele lui Mesia, Cel care va lua locul păcătosului. El a spus că Hristos, ca Locțiitor al nostru, „va fi lovit de Dumnezeu“.

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar DOMNUL a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“ (Isaia 53.4-6).

Ceea ce este mai uimitor la Hristos ca Locțiitor al nostru, al păcătoșilor, este faptul că a fost ideea lui Dumnezeu. Hristos nu S-a amestecat în planul lui Dumnezeu, ca să pedepsească pe păcătoși. Dumnezeu a planificat Golgota. Un profet al Vechiului Testament a spus: „Domnul a găsit cu cale (n.t. textual: Domnului I-a făcut plăcere să-L zdrobească) să-L zdrobească prin suferință“ (Isaia 53.10).

Aceasta explică contrastul Noului Testament. Pe de o parte, Hristos suferă, deoarece mânia lui Dumnezeu a fost turnată asupra Lui, iar pe de altă parte, suferința lui Hristos este o faptă minunată a supunerii și ascultării Lui față de voia lui Dumnezeu. Așa a strigat Isus pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Matei 27.46). Și cu toate acestea, Biblia spune că suferințele lui Hristos au fost un miros plăcut pentru Dumnezeu. „Umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu“ (Efeseni 5.2).

O, dacă am adora minunea măreață a iubirii lui Dumnezeu! Toate acestea nu sunt lucruri sentimentale. Nici nu este simplu. Dumnezeu a făcut imposibilul pentru noi: a vărsat mânia Sa asupra propriului Fiu – asupra Aceluia care a fost așa de supus, că era singurul care nu merita această mânie. Dar faptul că Fiul a fost gata să primească mânia, aceasta a fost pentru Dumnezeu ceva deosebit de prețios. Purtătorul mâniei a fost iubit nespus de mult.

3. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA SĂ ÎNVEȚE ASCULTAREA ȘI SĂ FIE FĂCUT DESĂVÂRȘIT

„Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.“
Evrei 5.8

„Se cuvenea, într-adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor.“
Evrei 2.10

Aceeași carte a Bibliei, care afirmă că Hristos „a învățat ascultarea“ prin suferințe, și prin suferințe „a fost făcut desăvârșit“, spune și că El a fost fără păcat. „În toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“ (Evrei 4.15).

Această învățătură se întâlnește pe tot parcursul Bibliei. Hristos a fost fără păcat. Cu toate că a fost Fiul lui Dumnezeu, El a fost totodată și om, cu toate ispitele și nevoile noastre și cu toate slăbiciunile trupești. I-a fost foame (Matei 21.18), S-a mâniat și a fost trist (Marcu 3.5) și a avut dureri (Matei 17.12). Dar inima Lui a bătut plină de dragoste pentru Dumnezeu, iar El a lucrat fiind călăuzit totdeauna de această dragoste. „El nu a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug“ (1 Petru 2.22).

Când Biblia spune că „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit“, asta nu înseamnă că El a învățat să nu mai fie neascultător. Înseamnă că la orice nouă ispită a învățat practic – fiind însoțit de durere – ce înseamnă să fii ascultător. Când se spune că „a fost făcut desăvârșit prin suferință“, asta nu înseamnă că El a fost eliberat succesiv de greșeli. Înseamnă că El a împlinit succesiv dreptatea absolută, pe care trebuia s-o aibă, ca să ne mântuiască pe noi.

Exact aceasta a exprimat El prin botezul Său. Deoarece El nu era un păcătos, nu trebuia să fie botezat. Mai mult, El spune lui Ioan Botezătorul: „Așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit“ (Matei 3.15b).

Exprimat mai precis, aceasta înseamnă: dacă Fiul lui Dumnezeu ar fi devenit om și ar fi mers direct la cruce, fără ca neprihănirea și dragostea Lui să fie puse la încercare într-o viață cu ispite și dureri, atunci El nu ar fi fost un Mântuitor potrivit pentru oamenii căzuți. Suferința Lui nu a absorbit numai mânia lui Dumnezeu. Ea L-a făcut să fie un om adevărat și L-a pus în situația să ne numească frații și surorile Lui (Evrei 2.17).

4. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ AJUNGĂ LA PROPRIA-I ÎNVIERE DIN MORȚI

„Dumnezeul păcii, care prin sângele legământului celui veșnic a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui.“

Evrei 13.20-21

Moartea lui Hristos nu a fost o simplă premisă a învierii Sale – moartea a fost prețul pe care El l-a plătit pentru aceasta. De aceea se spune în Evrei 13.20 că Dumnezeu L-a adus înapoi dintre morți „prin sângele legământului celui veșnic“.

„Sângele legământului“ este sângele lui Isus, așa cum El a spus deja: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou“ (Matei 26.28). Atunci când Biblia vorbește de sângele lui Isus, ea se referă la moartea Sa. Printr-o simplă sângerare nu ar fi putut avea loc niciodată mântuirea. Vărsarea sângelui Lui este hotărâtoare.

În ce constă legătura dintre vărsarea sângelui lui Isus și învierea Sa? Biblia spune că El nu a fost înviat după vărsarea sângelui Lui, ci prin vărsarea sângelui Lui. Asta înseamnă: moartea lui Hristos a fost așa de desăvârșită, că învierea a fost răsplata și îndreptățirea pentru ceea ce Hristos a obținut prin moarte.

Mânia lui Dumnezeu a fost potolită prin suferința și moartea lui Isus. Blestemul sfânt asupra păcatului a fost pe deplin înlăturat. Ascultarea lui Hristos a fost desăvârșită. Prețul iertării a fost plătit pe deplin. Dreptatea lui Dumnezeu a fost dovedită pe deplin. Lipsea numai confirmarea publică din partea lui Dumnezeu. Aceasta El a dat-o prin învierea lui Isus din morți.

Atunci când Biblia spune: „Dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre“ (1 Corinteni 15.17), asta nu înseamnă că învierea a fost prețul pentru păcatele noastre. Aceasta înseamnă că învierea dovedește că moartea lui Isus este prețul absolut suficient. Dacă Isus nu ar fi înviat din morți, atunci moartea lui ar fi fost o înșelăciune. Dumnezeu nu ar fi recunoscut moartea Lui suplinitoare, iar noi am fi fost încă în păcatele noastre.

Realitatea este însă că „Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui“ (Romani 6.4). Succesul suferințelor și a morții Sale a fost confirmat. Și atunci când ne punem încrederea în Hristos, nu mai suntem în păcatele noastre, căci „prin sângele legământului celui veșnic“ a fost înviat Marele Păstor al oilor și trăiește veșnic.

5. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DESCOPERE BOGĂȚIA DRAGOSTEI ȘI HARULUI LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE CEI PĂCĂTOȘI

„Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.“

Romani 5.7-8

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“

Ioan 3.16

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile Harului Său.“

Efesenii 1.7

Prin două lucruri putem recunoaște cât de mult ne iubește Dumnezeu. În primul rând, prin mărimea jertfei aduse de El, ca să ne salveze de pedeapsa pentru păcatele noastre. În al doilea rând, prin mărimea nedemnității noastre, atunci când El ne-a mântuit.

Mărimea jertfei Sale o putem afla din cuvintele: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu“ (Ioan 3.16). O recunoaștem și în cuvântul Hristos. Acesta este un nume care descinde de la titlul grecesc Christos, ceea ce înseamnă „Unsul“ sau „Mesia“. Acesta este un titlu cu o deosebită demnitate. Mesia urma să fie împăratul lui Israel. El va învinge pe romani și va aduce pace și siguranță lui Israel. Însă Persoana trimisă de Dumnezeu ca să salveze pe păcătoși, a fost propriul Lui Fiu, singurul lui Fiu și Împăratul uns al lui Israel – în realitate Împăratul lumii (Isaia 9.6-7).

Dacă în afară de aceasta vom privi moartea îngrozitoare pe cruce a lui Isus, atunci devine clar că jertfa Tatălui și a Fiului este nedescris de mare. Dacă ne gândim la marea distanță dintre Dumnezeu și om, atunci ea a fost infinit de mare. Dar Dumnezeu S-a decis pentru această jertfă, ca prin ea să ne salveze.

Dragostea Lui față de noi se arată chiar mult mai mare, dacă suntem conștienți de nevrednicia noastră. „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.7-8). Noi am meritat pedeapsa lui Dumnezeu și nu jertfa lui Dumnezeu.

Există numai o explicație a jertfei lui Dumnezeu pentru noi. Nu se găsește în noi. Ea este în „bogăția harului Său“ (Efesenii 1.7). Mântuirea este gratuită. Ea nu este răspunsul la valoarea noastră. Este revărsarea valorii Sale nemărginite. Da, dragostea lui Dumnezeu este pasiunea cu care El – cu un preț foarte mare – entuziasmează pe păcătoșii nevrednici și le dăruiește pentru totdeauna cea mai mare fericire, și anume slava Sa nesfârșită.